

REPUBLIKA
SLOVENIJA
VIŠJE
DELOVNO
IN SOCIALNO
SODIŠČE

VDSS Sodba Pdp 150/2021

Sodišče: Višje delovno in socialno sodišče

Oddelek: Oddelek za individualne in kolektivne delovne spore

ECLI: ECLI:SI:VDSS:2021:PDP.150.2021

Evidenčna številka: VDS00046992

Datum odločbe: 14.04.2021

Senat: Silva Donko (preds.), dr. Martina Šetinc Tekavc (poroč.), mag. Tanja Pustovrh Pirnat

Področje: DELOVNO PRAVO

Institut: *izredna odpoved* pogodbe o zaposlitvi - kršitev navodil zdravnika

Zveza: ZDR-1 člen 109, 109/1, 110, 110/1, 110/1-8.. Pravila obveznega zdravstvenega zavarovanja (1994) člen 233, 233/2.

Jedro

Sodišče prve stopnje je zavzelo pravilno stališče, da je 29. 1. 2020, 30. 1. 2020 in 3. 2. 2020 tožnik kršil navodila pristojnega zdravnika in navodila iz izdanih odločb imenovanega zdravnika ZZZS ter Pravil obveznega zdravstvenega zavarovanja. Na podlagi ugotovljenega dejanskega stanja je pravilno zaključilo tudi, da razlog za izredno *odpoved* ni bila tožnikova invalidnost in pogosti bolniški staleži oziroma zavrnitev opravljanja dela v času odsotnosti zaradi bolezni.

Izrek

I. Pritožba se zavrne in se potrdi izpodbijana sodba sodišča prve stopnje.

II. Vsaka stranka sama krije svoje stroške pritožbenega postopka.

Obrazložitev

1. Sodišče prve stopnje je z izpodbijano sodbo zavrnilo tožbeni zahtevek za ugotovitev nezakovitosti izredne *odpovedi* pogodbe o zaposlitvi, prejete 16. 3. 2020, ugotovitev, da tožniku pri toženi stranki delovno razmerje ni prenehalo 16. 3. 2020, temveč 26. 3. 2020, reparacijo za čas od 17. 3. 2020 do 26. 3. 2020 in denarno povračilo v višini 10.000,00 EUR bruto, plačilo neto zneska ter povračilo stroškov postopka.

2. Zoper sodbo se zaradi vseh pritožbenih razlogov pritožuje tožnik. Sklicuje se na tožbene navedbe, da

kršitev 29. 1., 30. 1. in 3. 2. 2020 ni storil, *odpoved* pa je dobil zato, ker ni želel več opravljati dela za toženo stranko v času bolniškega staleža. Sodišču prve stopnje očita, da v zvezi s tem ni izvedlo dokaza z zaslišanjem prič A.A. in B.B., ker je verjelo zakoniti zastopnici tožene stranke, da so tožnika klicali iz bolniškega staleža le enkrat. Nasprotuje zaključku, da ni zatrjeval, da je bil 7. 7. 2019 v bolniškem staležu in se sklicuje na pripravljeno vlogo z dne 31. 8. 2020, v kateri je navajal, da prilaga dokaz, da je moral delati v času, ko je bil v bolniškem staležu, in priložil elektronsko pošto z dne 8. 7. 2019 ter dodal, da ga je ob prenehanju delovanja komunikacijskega sistema klical B.B.. Navaja, da tožena stranka ni prerekala teh navedb, niti temu ni nasprotovala zakonita zastopnica v svojem zaslišanju, zato je nastopil učinek domneve iz drugega odstavka 214. člena ZPP. Navaja, da je ovrgel navedbe tožene stranke, da ni nikoli od tožnika zahtevala, da hodi delat v času bolniškega staleža, in se sklicuje na svojo izpoved, da sta ga A.A. in B.B. večkrat klicala, če se je pokvaril stroj, da ga je šel popraviti. Sodišču prve stopnje in toženi stranki očita dvojna merila: če se je peljal k delodajalcu izven kraja svojega bivanja, to ni bila kršitev bolniškega staleža, če pa se je peljal kam drugam zunaj svojega kraja, pa je šlo za kršitev, ki si zasluži izredno *odpoved*. Sprašuje se, kako naj delavec ve, kaj je prav. Zatrjuje, da je *odpoved* dobil prav zato, ker se je uprl opravljanju dela v času bolniškega staleža. Navaja, da zdravnica od njega nikoli ni zahtevala, da ji sporoči vožnjo z avtomobilom in dobi njeno dovoljenje, niti tedaj, ko je bil s strani tožene stranke poklican med bolniško v službo. Glede na navedene okoliščine meni, da njegova odgovornost ne dosega standarda naklepa ali hude malomarnosti. Navaja, da je bil ves čas prepričan, da ni storil kršitev, najmanj pa s hujšo obliko krivde. Sklicuje se na pohvalo za vožnjo v službo. Nasprotuje ugotovitvi, da je ravnal samovoljno. Navaja izpoved zdravnice, da je bil pogosto v bolniškem staležu in da bi vedel, da bi jo moral obvestiti, če bi moral nekam zelo zelo daleč. Sprašuje se, kako naj si to razloži, saj iz navedene izpovedi izhaja, da bi, če želel na morje, moral to zdravnici javiti, glede vožnje 15 do 20 minut pa niti zdravnica ni potrdila, da bi to bila kršitev navodil. Dalje navaja, da mu zdravnica ni dala enakih pisnih navodil, kot jih je zapisala detektivki. V zvezi z očitkom glede dne 29. 1. 2020 vztraja, da tablice niso njegove in da se v C. tega dne ni peljal, ker ni imel razloga za to, tožena stranka pa nasprotnega ni dokazala. Navaja, da v poročilu detektivke navedene fotografije in posnetki nikoli niso bili predloženi na sodišče, tožena stranka ga torej ni seznanila z vsemi dokazi, ki jih je imela, tožnik pa teh slik iz nadzora ni videl. Predlaga spremembo izpodbijane sodbe tako, da se ugotovi tožbenemu zahtevku v celoti, se mu prizna priglašene stroške pred sodiščem prve stopnje in stroške pritožbe v celoti ter se jih naloži toženi stranki v plačilo. Stroške pritožbe tudi priglašča.

3. Tožnik je 12. 4. 2021 vložil dopolnitev pritožbe, ki pa je pritožbeno sodišče ni upoštevalo, saj je bila vložena po izteku roka za pritožbo.

4. Pritožba je bila vročena toženi stranki, ki nanjo odgovarja, predlaga njeno zavrnitev in potrditev izpodbijane sodbe ter naložitev plačila stroškov pritožbenega postopka skupaj z zakonskimi zamudnimi obrestmi tožniku.

5. Pritožba ni utemeljena.

6. Na podlagi drugega odstavka 350. člena Zakona o pravdnem postopku (Ur. l. RS, št. 26/99 in nasl. – ZPP) je pritožbeno sodišče izpodbijano sodbo preizkusilo v mejah razlogov, ki so navedeni v pritožbi, pri tem pa je po uradni dolžnosti pazilo na bistvene kršitve določb pravnega postopka iz 1., 2., 3., 6., 7. in 11. točke, razen glede obstoja in pravilnosti pooblastila za postopek pred sodiščem prve stopnje, ter 12. in 14. točke drugega odstavka 339. člena ZPP in na pravilno uporabo materialnega prava. Pri tem preizkusu je ugotovilo, da sodišče prve stopnje ni storilo bistvenih kršitev določb pravnega postopka, na katere pritožbeno sodišče pazi po uradni dolžnosti. Dejansko stanje glede odločilnih dejstev je bilo pravilno in popolno ugotovljeno, sprejeta odločitev pa je tudi materialno pravno pravilna.

7. Tožnik sodišču prve stopnje očita, da je storilo bistveno kršitev določb postopka, ker ni zaslišalo prič A.A. in B.B.. Te kršitve določb postopka tožnik ne more uveljavljati, saj gre za priči, ki ju je v okviru dokazovanja svojih navedb, da tožena stranka tožnika ni večkrat klicala nazaj v službo, predlagala tožena stranka, in ne tožnik.

8. Sodišče prve stopnje je v predmetni zadevi odločalo o tožbenem zahtevku tožnika za ugotovitev nezakonitosti izredne *odpovedi* pogodbe o zaposlitvi zaradi nespoštovanja navodil pristojnega zdravnika in imenovanega zdravnika ZZZS iz 8. alineje prvega odstavka 110. člena Zakona o delovnih razmerjih (Ur. l. RS, št. 21/2013 in nasl. – ZDR-1). Njegov tožbeni zahtevek je pravilno zavrnilo na podlagi ugotovitve, da je tožena stranka uspela dokazati, da tožnik v času bolniškega staleža ni spoštoval navodil pristojnega zdravnika in imenovanega zdravnika ZZZS, kršitve pa so bile take, da nadaljevanje delovnega razmerja ni bilo mogoče niti do izteka *odpovednega* roka.

9. Sodišče prve stopnje je v izpodbijani sodbi pravilno in popolno ugotovilo naslednja pravno pomembna dejstva:

- da je bil tožnik pri toženi stranki zaposlen na podlagi pogodbe o zaposlitvi z dne 2. 6. 2016 za nedoločen čas za opravljanje lažjih vzdrževalnih del z omejitvami za polovični delovni čas,

- da je bil tožnik v bolniškem staležu od 14. 10. 2019,

- da je tožena stranka 6. 3. 2020 tožnika pisno seznanila s kršitvami in z vabilom na zagovor, ki je bil opravljen 12. 3. 2020,

- da je tožniku tožena stranka 16. 3. 2020 vročila izredno *odpoved* pogodbe o zaposlitvi in mu je tega dne tudi prenehalo delovno razmerje pri njej,

- da je tožnik 29. 1. 2020, 30. 1. 2020 in 3. 2. 2020 v času bolniškega staleža z osebnim vozilom zapustil kraj svojega stalnega bivališča in se 29. 1. 2020 peljal do C., 30. 1. in 3. 2. 2020 pa v D., pri čemer je 3. 2. 2020 od tam s kombiniranim vozilom na svoj dom peljal sedežno garnituro oziroma kavč, nakar se je vrnil na naslov v D. ter se nato s svojim osebnim vozilom ponovno vrnil domov,

- da mu je osebna zdravnica dr. E.E. dala navodila, da mora biti v času bolniškega staleža na domačem naslovu, ki ga lahko zapušča le v primeru obiska zdravnika ali potreb po drugih postopkih, da so mu dovoljeni oziroma celo zaželeni sprehodi glede na njegovo bolezensko stanje oziroma fizične aktivnosti v smislu pridobivanja fizične kondicije, ter da mu je dovoljena vožnja motornega kolesa ali osebne vozila za obiske zdravnika in za nabavo osnovnih življenjskih potrebščin.

Zavzelo je pravilno stališče, da je 29. 1. 2020, 30. 1. 2020 in 3. 2. 2020 tožnik kršil navodila pristojnega zdravnika in navodila iz izdanih odločb imenovanega zdravnika ZZZS ter Pravil obveznega zdravstvenega zavarovanja (Ur. l. RS, št. 30/2003 in nasl.). Na podlagi ugotovljenega dejanskega stanja je pravilno zaključilo tudi, da razlog za izredno *odpoved* ni bila tožnikova invalidnost in pogosti bolniški staleži oziroma zavrnitev opravljanja dela v času odsotnosti zaradi bolezni.

10. Sodišče prve stopnje je na podlagi izvedenega dokaznega postopka ugotovilo, da je tožena stranka uspela dokazati, da je podan *odpovedni* razlog iz 8. alineje prvega odstavka 110. člena ZDR-1, tj. če delavec v času odsotnosti z dela zaradi bolezni ali poškodbe ne spoštuje navodil pristojnega zdravnika, imenovanega

zdravnika ali zdravstvene komisije ali če v tem času opravlja pridobitno delo ali če brez odobritve pristojnega zdravnika, imenovanega zdravnika ali zdravstvene komisije odpotuje iz kraja svojega bivanja. Tožnik glede ugotovitev, da se je 29. 1. 2020 z osebnim vozilom peljal do C. ter da je 30. 1. in 3. 2. 2020 kršil navodila zdravnice z vožnjo v D., izpodbija dokazno oceno sodišča prve stopnje v zvezi z izpovedmi prič in strank. V zvezi s tem pritožbeno sodišče pojasnjuje, da je sodišče prve stopnje tisto, ki lahko ob zaslišanju dobi neposreden vtis, ali priča oziroma stranka izpoveduje verodostojno ali ne, poleg tega ima možnost in dolžnost ta vtis primerjati tudi z ostalimi izvedenimi dokazi. Izpoved priče ali stranke mora oceniti kot vsak drug dokaz, torej samega zase ali v povezavi z drugimi dokazi, svoj zaključek o verodostojnosti oziroma neverodostojnosti posamezne izpovedi pa mora ustrezno argumentirati. Sodišče prve stopnje je v predmetni zadevi prepričljivo in argumentirano pojasnilo, zakaj je svojo odločitev oprlo na poročilo in izpovedi detektivke F.F., tožnikove osebne zdravnice dr. E.E. ter zakonite zastopnice tožene stranke G.G.. Pritožbeno sodišče teh argumentov ne ponavlja in pritožbene navedbe, ki izpodbijajo dokazno oceno zavrača kot neutemeljene. Na odločitev ne vpliva, da tožena stranka sodišču kot dokaz ni predložila fotografij in posnetkov detektivke, saj je ta kot priča izpovedovala o tem, kaj je neposredno zaznala, ZPP pa ne vsebuje dokaznih pravil, po katerih bi bili nekateri dokazi več vredni od drugih. Tožnik se neutemeljeno sklicuje na to, da od osebne zdravnice ni dobil enakih pisnih navodil kot jih je posredovala detektivki, saj je po vsebini enaka navodila dobil ustno. Okoliščina, da sodišče prve stopnje na podlagi izvedenih dokazov ni sprejelo enakih zaključkov kot tožnik, ne pomeni, da dokazov ni ocenilo vestno, pritožbeno sodišče pa v napravljeni dokazno oceno ne dvomi.

11. Neutemeljeno se tožnik sklicuje na to, da ni vedel, da se z avtomobilom ne sme voziti iz kraja svojega bivališča. Sodišče prve stopnje je v zvezi s tem ustrezno dokazno ocenilo izpoved njegove osebne zdravnice in njegovo izpoved, ko je bil zaslišan kot stranka. Pri tem je pravilno upoštevalo, da je bil tožnik že večkrat v bolniškem staležu, da je bil torej seznanjen z režimom, kakršen velja v času bolniškega staleža. Tudi na podlagi dejstva, da je tožnik enkrat (ali dvakrat) v času bolniškega staleža opravljal delo za toženo stranko, ni mogoče utemeljiti njegovega prepričanja o tem, da je smel brez omejitev z avtomobilom zapuščati kraj stalnega bivališča, ne da bi šlo za vožnje, namenjene obisku zdravnika ali drugih dovoljenih nujnih dejavnosti. V zvezi s tem se neutemeljeno zavzema za to, da kršitev ni storil s hujšo obliko krivde. Sodišče prve stopnje je zavzelo pravilno stališče, da odsotnost od doma zaradi vožnje avtomobila v oddaljeni kraj ali obiska prijateljev ter prevzema sedežne garniture ni v skladu z drugim odstavkom 233. člena Pravil obveznega zdravstvenega zavarovanja, saj ne gre za nujne dejavnosti v času bolniškega staleža (kot so nakup zdravil, nujnih življenjskih potrebščin, obisk terapij in podobno). Glede na to ne drži očitok o tem, da ima dvojna merila.

12. V pritožbi tožnik vztraja, da je bil dejanski razlog za izredno *odpoved* dejstvo, da je tožena stranka v preteklosti od njega večkrat zahtevala, naj pride na delo v času bolniškega staleža, on pa je to odklonil. Sodišče prve stopnje je ugotovilo, da je do poziva na delo v času bolniškega staleža prišlo le enkrat, in sicer v primeru izredne situacije pri toženi stranki v marcu 2018. Glede drugega zatrjevanega primera je res nekoliko nerodno zapisalo, da tožnik za 7. 7. 2019 ni zatrjeval, da je bil v bolniškem staležu, vendar pa tudi v primeru, da bi tožena stranka tožnika prosila za pomoč tudi 7. 7. 2019 in bi istega dne zanjo opravljal delo, čeprav je bil v (polnem) bolniškem staležu, to ne dokazovalo, da je tožnik za toženo stranko v času svojega bolniškega staleža pogosto opravljal delo oziroma da se je v času bolniškega staleža pogosto vozil z avtomobilom za potrebe tožene stranke. Tudi, če bi tožnik v letu 2018 in 2019 dvakrat pomagal toženi stranki oziroma opravljal delo v času bolniškega staleža,¹ to ne dokazuje, da je tožena stranka od njega pogosto zahtevala delo v času odsotnosti zaradi bolezni, da je tožnik tako delo odklonil, predvsem pa ne dokazuje vzročne zveze med tako odklonitvijo in *odpovedjo*, za katero je sodišče ugotovilo obstoj utemeljenega razloga po 8. alineji prvega odstavka 110. člena ZDR-1 ob obstoju pogoja iz prvega odstavka 109. člena ZDR-1.

13. Druge pritožbene navedbe za odločitev niso pravno odločilne, zato pritožbeno sodišče nanje skladno z določbo prvega odstavka 360. člena ZPP ne odgovarja.

14. Ker niso podani niti uveljavljani pritožbeni razlogi niti razlogi, na katere mora pritožbeno sodišče paziti po uradni dolžnosti, je pritožbeno sodišče pritožbo kot neutemeljeno zavrnilo in potrdilo izpodbijano sodbo sodišča prve stopnje (353. člen ZPP).

15. Tožnik s pritožbo ni uspel, zato skladno z določbo prvega odstavka 154. člena v povezavi s prvim odstavkom 165. člena ZPP sam krije svoje stroške pritožbenega postopka. Tožena stranka sama krije svoje stroške odgovora na pritožbo v skladu z določbo petega odstavka 41. člena Zakona o delovnih in socialnih sodiščih (Ur. l. RS, št. 2/2004 in nasl. – ZDSS-1).

¹ Pri čemer za 7. 7. 2019 ni podal nobenega dokaza za to, da je bil v polnem bolniškem staležu, iz vseh navedb tožene stranke pa je mogoče razumeti splošno nasprotovanje trditvi tožnika o tem, da je moral pogosto delati v času bolniškega staleža.

Datum zadnje spremembe: 12.07.2021